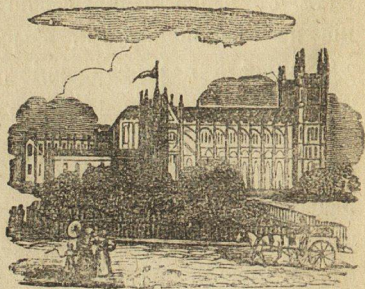

суевѣрія на врѣме-то имъ, и одобрявахъ даже гоненіе-то на секты-тѣ.

Върху нужды-тѣ на бѣднѣй народъ малко ся мысляше; искренны проповѣдници на покаяніе-то, както *Фулко* въ Нейллу († 1200 г.) и *Бертголдъ* въ Регенсбургъ († 1272 г.) имахъ голѣмъ успѣхъ, нѣ бѣхъ твърди рѣдки. Училища ся намѣрвахъ само по монастыри-тѣ и тѣ бѣхъ достаточны само за малцина. Празници-тѣ ся умножихъ отъ годинъ на годинъ; и най-повече отъ великолѣпны-тѣ храмове, както Соборъ-тѣ въ Мюнстеръ, Келнъ, Стразбургъ, Фрейбургъ и пр. кои-то даже

и днесъ още сж прѣдмѣты за удивленіе, бѣхъ съградени въ онова врѣме; нѣ проповѣди въ тѣхъ ся вършихъ твърдѣ рѣдко; най-повече ся вършеше литургіята, едно измѣненіе

на Вечеръ-тѣ Господнѣ, съ кож-то Христосъ всякога отъ свѣщенника ся жъртвува отъ ново, и хлѣбъ-тѣ и вино-то сж обраша въ плоть-тѣ и кръвь-тѣ. Всички-тѣ богослужебни дѣйствія ся вършихъ на единъ языкъ кого-то народа не разбираше и понѣкогажъ даже и свѣщенникъ-тѣ.

До кой степень незнаніе-то бѣше между народъ-тѣ, за това ще спомѣнемъ само единъ примѣръ. Въ Польшѣ, спорѣдъ едно прѣдписаніе